

която никога не пресъхвала, приличаше на зеленъ оазисъ. Тукъ наистина бѣше една малка ханаанска земя. Околнитѣ села, дето бѣха разрушенитѣ мандри, планински и бедни, тая година бѣха особено пострадали. На километъръ отъ селото се намираше мѣнастира.

Цѣлото село бѣше потънало въ сѣнчести, обширни сливови градини, съ превити отъ плодъ дръвчета. Въ северния край пѣкъ хубави американски лозя пълзѣха почти до върха на баиритѣ. Всичко тукъ бѣше свѣжо, буйно, чувствуваше се трудъ, благословенъ съ плодородие, и ти ставаше спокойно и драго. А! Какви чудесни мѣста има нашата земя, колега! Ако не сте ходили нататъкъ, минете нѣкога така, за часъ-два макаръ. . .

Ние неусѣтно бѣхме възлѣзли надъ ливадитѣ, спрѣхме за малко и отново продължихме. Слънцето вече се скриваше. На двайсетина крачки по-долу, единъ щъркелъ, който газѣше изъ мочуритѣ, изтрака съ клюнъ, и въ въздуха се пронесе отчетливо и се застоя единъ страненъ металически звукъ.

— Та, — поде той отново, — до кжде